

У посљедње вријеме из појединих бошњачких и хрватских политичких кругова снажно се заговара теза да новим уставним рјешењима у БиХ град Сарајево треба да добије посебан статус. На том фону су и интенције бошњачких политичара који се грчевито залажу да је у БиХ неопходно што прије донијети закон о Сарајеву као главном граду БиХ, а у склопу уставних промјена, административне границе града Сарајева вратити у пријератне оквире. Тиме би се Сарајеву административно припојиле и општине које су у саставу Републике Српске, Трново, Источна Илиџа, Источно Ново Сарајево, Источни Стари Град и Пале. Међутим, идеја о посебном статусу града Сарајева и мијењању дејтонских граница за нас, српске политичаре, је потпуно неприхватљива.

Лично се жестоко супростављам свим насртајима на уставну и територијалну цјеловитост Републике Српске. Могу слободно речи да неће бити враћања у предратне границе града Сарајева, неће бити ни стварања дистрикта Сарајево и свака таква идеја која долази углавном од Бошњака, али и Хрвата, никада неће добити подршку српског народа. Зато упозоравам да би враћањем Сарајева у пријератне оквире Срби у потпуности изгубили свој идентитет, јер би Бошњаци чинили огромну већину своје популације, а Срби и Хрвати би имали мање од укупно десет посто својих народа и никад не би били у прилици да чак изаберу градоначелника из ова два народа. Осим тога, стварањем дистрикта биле би нарушене ентитетске границе, а Срби не би имали никаква права, јер дистрикт одговара само оном народу који чини више од 51 одсто сопственог становништва.

У садашњој констелацији националних односа у БиХ, Бошњаци имају више од 90 одсто свог народа у тзв. мултиетничком Сарајеву. Шта то значи за Србе? Значи поразну чињеницу. Можда би се поново нашли неки нови "клонирани" Срби у лику Мирка Пејановића и Миле Лазовића који би испуњавали етничке критеријуме, али они не представљају српски народ и у Српској не уживају никакав углед. С тога истичем свој лични став да је дејтонско рјешење најбоље за БиХ и да би прекрајање граница загарантованих Дејтонск им мировним споразумом представљало отварање Пандорине кутије. Сматрам да је иницијатива Сарајево дистрикт, коју снажно посљедњих мјесеци потенцирају странке са хрватским предзнаком, закаснила најмање 12 година. Она је имала и то само дјелимичног смисла прије него што је из Сарајева, током фебруара и марта 1996. године, изашло или протјерано више од 150 хиљада Срба. Поготово се чудим што на дистрикту Сарајево инсистирају Хрвати, јер је данас 90 одсто мање Хрвата у том граду, него што их је било 1995. године, на крају рата. Мишљења сам да је

иницијатива да се Сарајево врати у пријератне границе нереална, јер би значила прекрајање линија разграничења између ентитета, а ако би се границе ентитета нарушиле на Сарајеву, не би било разлога да се поштују ни на другом мјесту, што би довело у питање дејтонску архитектуру БиХ. Сва ова ујдурма и халабука би "можда и пила воде" непосредно након потписивања Дејтонског споразума када су у општинама Илијашу, Вогошћи, Трнову, Хаџићима и Илици живјели Срби који су те просторе напустили управо због дејтонских мапа и раздвајања и подјеле БиХ на два ентитета – Републику Српску и Федерацију БиХ.

Уколико би се на политичкој сцени у БиХ објелоданила и актуелизовала идеја о статусној промјени града Источног Сарајева, уколико би дошло до спајања појединих општина у граду Источном Сарајеву и њиховог припајања федералном Сарајеву, према Европској повељи о локалној самоуправи чији је потписник и БиХ, становништво града Источног Сарајева имало би право на референдум и опредјељење у каквој локалној заједници жели да живи. Треба нагласити да у БиХ још увијек не постоји закон о главном